

et tidligere Stadium af Samlingen at rette en Forespørgsel til Ministeren angaaende dette Punkt, men jeg undlod det, da jeg kom under Vejr med, at der vilde blive indbragt et privat Forslag.

Jeg skal for øvrigt ikke komme dybere ind paa Forslagets forskellige Bestemmelser, saa meget mere som den ærede Minister har paavist, at Forslaget, hvor Bestemmelserne ikke ere af særlig lægevidenskabelig Karakter, paa visse Punkter er noget uheldig affattet. Det kan jo ikke fragaas, at det er Lovforslagets Hensigt at give Utugtserhvervet frit, men Lovforslaget vil dog ikke vide af, at en Kvinde alene eller væsentligst ernærer sig ved Utugt. Jeg tror, at det i Praksis vil stille sig saaledes, at en Del Kvinder vil møde med Skinerhverv, og saa lader Løsgængerstraffen sig dog vanskelig anvende. — § 2 indeholder en Modsigelse, thi er Utugtserhvervet frit, naar den i § 1 paabudte Forsigtighed vises, er der ikke Mening i at straffe det som saadant i § 2. Dette er ikke undgaaet den ærede Ordførers Opmærksomhed, thi han omtalte dette Punkt i sit Foredrag, da han fremsatte Forslaget. Jeg maa maaske gøre opmærksom paa, skønt det er en mindre væsentlig Ting, at Soutenørparagraffen, § 3, kan volde Vanskeligheder, thi efter Ordlyden — jeg ved godt, at det ikke er Meningen — kan en Kvinde, der ernærer sig ved Utugt, ikke forsørge f. Eks. sin gamle Fader eller Broder, der er Krøbling. Jeg ved vel, at det ikke er Meningen, men efter Ordlyden er hun ikke berettiget dertil. — § 5 er en overmaade vigtig Paragraf, men Spørgsmaalet er, om den lader sig udføre i Praksis. Hvis det lod sig gøre, var den unægtelig fortræffelig, men det er for Kvindernes Vedkommende vistnok temmelig umuligt, da de meget ofte ikke vide, om de have den farlige veneriske Sygdom Syfilis eller en mildere Form, naar de ikke ere undersøgte af en Læge (*Philipsen*: Det er den gældende Ret!) Ja, jeg skal straks komme dertil. Der findes ganske vist i Lovforslaget sat Straf for dette Forhold, men jeg tror, som sagt, at de forholdsvis sjælden ville kunne anvendes saaledes, som Forholdene for Tiden ere. Jeg skal for øvrigt ikke komme dybere ind paa Lovforslagets Bestemmelser. Jeg kan ganske slutte mig til den ærede Ordførers Haab, naar han ved Lovforslagets Fremsettelse udtalte, at han ønskede Forslaget Lykke paa Vejen, men jeg gentager, at jeg, hvor meget jeg end samstemmer med de ærede Forslagsstillere i deres Grund-

betragtning af hele denne Sag, nærer nogen Tvivl om, at det vil være muligt for Folketinget uden en saadan Kommissionsbetænkning som den, jeg nylig omtalte, at komme rigtig godt fremad og komme til Maalet.

Justitsministeren (Rump): Naar jeg saa hurtig tager Ordet igen, er det, fordi jeg, da jeg udtalte mig første Gang, desværre glemte et Punkt, som jeg anser det for ret vigtigt at gøre opmærksom paa. Jeg tog et Forbehold ved Omtalen af min eventuelle Tilslutning til Forslag om Ophevelse af Straffelovens § 180, idet jeg sagde, at jeg senere vilde komme nærmere ind paa Sagen, men glemte dette. Tingen er den, at Autoriteternes Virksomhed for at bekæmpe Prostitutionen naturlig er af en meget forskellig Karakter i Hovedstaden — maaske med Tillæg af et Par af de største Købstæder — og i det øvrige Land. Ordningen af Kontrollen ved Regulativ er specifik københavnsk; om den findes i et Par større Købstæder, f. Eks. i Aarhus og Odense, er mig ikke bekendt. Men det er i saa Fald Undtagelser fra den almindelige Regel for Ordningen af Forholdet uden for København. Loven om Ordningen af Politiet uden for København af 4de Februar 1871 indeholder nemlig en Bestemmelse om, at der i de Politivedtægter, som i Købstæderne skulle og paa Landet kunne oprettes, ikke uden vedkommende Kommunalbestyrelses Samtykke kan optages Bestemmelser om regulativmæssige Forskrifter vedrørende Prostitutionen. Saadanne Forskrifter findes upaatvivlelig ingen Steder paa Landet og i ethvert Fald kun i meget faa Købstæder, om overhovedet i nogen. Derimod gælder naturligvis Loven af 10de April 1874 det hele Land. Prostitutions-spørgsmaalet spiller ikke den Rolle uden for København, som her. Grunden er den, at man ikke mærker stort til Prostitutionen paa Landet og i Købstæderne, i det mindste for saa vidt de mindre angaar. Der behøves derfor ikke særlige Politiforskrifter. Værnet mod Prostitutionen haves hovedsagelig i Straffelovens § 180. Den Omstændighed, at man i fornødent Fald kan give det Fruentimmer, som kommer ind paa at søge Erhverv ved Utugt, en Advarsel og straffe hende efter Straffelovens § 180, fører i Almindelighed til, at der kun er faa Kvinder, som hengive sig til Prostitutionen. Det ligger naturligt deri, at uden for København — i alt Fald paa Landet og i de smaa Købstæder — kender Politiet de enkelte Individider og deres Levemaade; det kan ikke længe blive skjult for Politiet